

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Βρυξέλλες, 11.7.2012
SWD(2012) 205 final

ΕΓΓΡΑΦΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΗΣ ΕΚΤΙΜΗΣΗΣ ΕΠΙΠΤΩΣΕΩΝ

που συνοδεύει το έγγραφο

Πρόταση οδηγίας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου

για τη συλλογική διαχείριση δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων καθώς και για την χορήγηση διακρατικών αδειών εκμετάλλευσης δικαιωμάτων επί μουσικών έργων για επιγραμμικές χρήσεις στην εσωτερική αγορά

{COM(2012) 372 final}

{SWD(2012) 204 final}

ΕΓΓΡΑΦΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΗΣ ΕΚΤΙΜΗΣΗΣ ΕΠΙΠΤΩΣΕΩΝ

που συνοδεύει το έγγραφο

Πρόταση οδηγίας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου

για τη συλλογική διαχείριση δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων καθώς και για την χορήγηση διακρατικών αδειών εκμετάλλευσης δικαιωμάτων επί μουσικών έργων για επιγραμμικές χρήσεις στην εσωτερική αγορά

1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Οι δημιουργικές βιομηχανίες συνεισφέρουν σημαντικά στο ΑΕΠ, την απασχόληση και την ανάπτυξη στην ΕΕ. Η διανομή αγαθών και υπηρεσιών που προστατεύονται από δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας (π.χ. βιβλία, ταινίες, ηχογραφημένη μουσική) καθιστά αναγκαία την αδειοδότηση της εκμετάλλευσης δικαιωμάτων από διάφορες κατηγορίες δικαιούχων (π.χ. δημιουργούς, ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, παραγωγούς). Οι εταιρείες συλλογικής διαχείρισης διαδραματίζουν συχνά σημαντικό ρόλο στη διευκόλυνση της αδειοδότησης τέτοιων δικαιωμάτων, ιδίως σε περιπτώσεις που η απευθείας αδειοδότηση από τους δικαιούχους δεν είναι ούτε εφικτή ούτε πρακτική. Από την πλευρά πολλών εμπορικών χρηστών, είτε αυτοί συμμετέχουν σε παραδοσιακές μορφές εκμετάλλευσης (π.χ. ραδιοτηλεοπτικές εκπομπές, καλωδιακές αναμεταδόσεις) είτε σε νέες (π.χ. υπηρεσίες τηλεφόρτωσης, συνεχούς ροής), ο ρόλος των εταιρειών συλλογικής διαχείρισης είναι επίσης σημαντικός. Επίσης, διαδραματίζουν βασικό ρόλο στην προστασία και την προώθηση της πολυμορφίας της πολιτιστικής έκφρασης, παρέχοντας τη δυνατότητα πρόσβασης στην αγορά σε μικρότερα και λιγότερο δημοφιλή ρεπερτόρια.

Η συλλογική διαχείριση δικαιωμάτων έχει μια διάσταση που αφορά την ενιαία αγορά. Ακόμη και όταν οι εταιρείες συλλογικής διαχείρισης χορηγούν άδειες που ισχύουν περιοριστικά στην επικράτειά τους, οι άδειές τους καλύπτουν κατά κανόνα τα δικαιώματα τόσο των εγχώριων δικαιούχων όσο και των δικαιούχων που προέρχονται από άλλα κράτη μέλη. Όσον αφορά τις επιγραμμικές χρήσεις, οι εταιρείες συλλογικής διαχείρισης καλούνται ολοένα και συχνότερα να χορηγούν άδειες που καλύπτουν αρκετά ή και όλα τα κράτη μέλη.

Ο βαθμός στον οποίο οι διάφοροι δικαιούχοι και τομείς βασίζονται στη συλλογική διαχείριση ποικίλλει, κυρίως ανάλογα με τις προτιμήσεις των δικαιούχων και τις ανάγκες και πρακτικές των διάφορων βιομηχανικών κλάδων. Συγκεκριμένα, οι δημιουργοί μουσικών έργων (συνθέτες και στιχουργοί) βασίζονται κατά κύριο λόγο στη συλλογική διαχείριση.

2. ΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Η εκτίμηση επιπτώσεων εντοπίζει δύο προβλήματα: προβλήματα σχετικά με τη λειτουργία των εταιρειών συλλογικής διαχείρισης εν γένει (ανεξαρτήτως κατηγορίας δικαιούχων που εκπροσωπούν ή κατηγορίας δικαιωμάτων που διαχειρίζονται) και προβλήματα σχετικά με τη χορήγηση διακρατικών αδειών για επιγραμμική εκμετάλλευση μουσικών έργων. Τα

προβλήματα αυτά αλληλοσυνδέονται, καθώς τα προβλήματα αδειοδότησης απορρέουν, σε μεγάλο βαθμό, από την αδυναμία των δικαιούχων να έχουν πρόσβαση σε πληροφορίες και να ασκούν πραγματικό έλεγχο σε ορισμένες εταιρείες. Κατά την έννοια αυτή, το δεύτερο πρόβλημα (αδειοδότηση) δεν μπορεί να επιλυθεί χωρίς την αντιμετώπιση του πρώτου.

2.1. Η λειτουργία των εταιρειών συλλογικής διαχείρισης εν γένει

Με την πάροδο των ετών έχει υιοθετηθεί ένα σημαντικό κεκτημένο δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας για τη διευκόλυνση της λειτουργίας της ενιαίας αγοράς. Το κεκτημένο αυτό άπτεται σχεδόν αποκλειστικά των ορισμών των δικαιωμάτων, των περιορισμών και των εξαιρέσεων καθώς και των συναφών διατάξεων. Είναι ελάχιστες οι διατάξεις των οδηγιών περί πνευματικής ιδιοκτησίας που διέπουν τη διαχείριση των δικαιωμάτων, ενώ καμία δεν θεσπίζει ένα πλαίσιο για τη λειτουργία των εταιρειών συλλογικής διαχείρισης. Μολονότι έχουν αναπτυχθεί σημαντικές αρχές σχετικά με τη διακυβέρνηση και τη διαφάνεια των εταιρειών συλλογικής διαχείρισης σε αποφάσεις που έχουν εκδοθεί από το ΔΕΕ και την Επιτροπή στο πλαίσιο του δικαίου του ανταγωνισμού, οι εν λόγω αρχές δεν εφαρμόζονται στην ΕΕ κατά ενιαίο και ορθό τρόπο.

Η προσέγγιση των κρατών μελών στη ρύθμιση της συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων ποικίλλει και, κατά τη διάρκεια των τελευταίων ετών, τα στοιχεία που έχουν συγκεντρωθεί καταδεικνύουν ανεπαρκείς ελέγχους καθώς και ανισοροπίες στη λειτουργία αρκετών εταιρειών συλλογικής διαχείρισης. Οι δικαιούχοι, συμπεριλαμβανομένων των μη εγχώριων δικαιούχων, δεν λαμβάνουν πλήρη ενημέρωση σχετικά με τις δραστηριότητες των εταιρειών τους και δεν μπορούν να ασκήσουν εποικοδομητικό έλεγχο σε αυτές, ειδικά όσον αφορά την είσπραξη, τον χειρισμό και τη διανομή των αμοιβών για τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας. Υπάρχουν επίσης ενδείξεις για ανεπαρκή οικονομική διαχείριση ορισμένων εταιρειών· οι αμοιβές που οφείλονται στους δικαιούχους συσσωρεύονται με ελάχιστη εποπτεία ή/και ο χειρισμός τους είναι ανεπαρκής. Πολλές ενώσεις δημιουργών, εκδότες, εμπορικοί χρήστες και καταναλωτές με τους οποίους διεξήχθησαν διαβουλεύσεις ισχυρίζονται ότι υπάρχει ανάγκη για λήψη συγκεκριμένων μέτρων τα οποία θα εστιάζουν στη διακυβέρνηση και τη διαφάνεια των εταιρειών συλλογικής διαχείρισης, ενώ οι εταιρείες συλλογικής διαχείρισης θεωρούν ότι αρκεί η αυτορρύθμιση.

Για τους δικαιούχους, οι εταιρείες συλλογικής διαχείρισης με χαμηλές επιδόσεις συνεπάγονται χαμένες ευκαιρίες (αδειοδότησης) και υπέρμετρες κρατήσεις επί των εσόδων από τα δικαιώματά τους για την κάλυψη εξόδων. Για τους χρήστες, η ανεπαρκής διαφάνεια και λογοδοσία οδηγούν σε χαμηλότερης ποιότητας υπηρεσίες και, σε ορισμένες περιπτώσεις, σε χορήγηση αδειών υψηλότερου κόστους.

2.2. Χορήγηση διακρατικών αδειών για την επιγραμμική εκμετάλλευση των μουσικών έργων

Συχνά, οι πάροχοι επιγραμμικών υπηρεσιών, προκειμένου να ξεκινήσουν την παροχή των υπηρεσιών τους, πρέπει να εξασφαλίζουν διακρατικές άδειες για το ομαδοποιημένο ή συνολικό μουσικό ρεπερτόριό τους. Επί του παρόντος, πρέπει να εξασφαλίζουν συνδυασμό ενός αριθμού διακρατικών αδειών (από ορισμένες εταιρείες συλλογικής διαχείρισης και εκπροσώπους εκδοτών μουσικής) με εδαφικές άδειες (από ορισμένες εταιρείες συλλογικής διαχείρισης) μια διαδικασία που είναι επαχθής και συχνά περιορίζει το εδαφικό πεδίο εφαρμογής των επιγραμμικών υπηρεσιών. Αρκετοί ενδιαφερόμενοι με τους οποίους διενεργήθηκαν διαβουλεύσεις, μεταξύ άλλων, εμπορικοί χρήστες, εκδότες και παραγωγοί

δίσκων, διαμαρτύρονται για την τρέχουσα κατάσταση και ζητούν βελτιώσεις στον τομέα της χορήγησης διακρατικών αδειών για την επιγραμμική εκμετάλλευση των μουσικών έργων.

Μολονότι αρκετοί παράγοντες συμβάλλουν στον εδαφικό κατακερματισμό της επιγραμμικής παροχής μουσικής, συμπεριλαμβανομένων των εμπορικών αποφάσεων που λαμβάνουν οι πάροχοι υπηρεσιών, οι πρακτικές αδειοδότησης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας διαδραματίζουν σημαντικό ρόλο στον εν λόγω κατακερματισμό. Η αδειοδότηση των δικαιωμάτων των δημιουργών για την επιγραμμική χρήση μουσικών έργων, ιδίως η απόκτηση κάλυψης για το σύνολο του ρεπερτορίου («ομαδοποίηση») αποδεικνύεται δύσκολη, χρονοβόρα και δαπανηρή¹ για τους εμπορικούς χρήστες (ιδίως για τους μικρούς και τους νεοεισερχόμενους). Δεν μπορεί να προσαρμοστεί σε μια αγορά που κινείται με γοργούς ρυθμούς. Τούτο έχει μεγάλη σημασία για τους εμπορικούς χρήστες που αναμένουν την ομαδοποίηση του ρεπερτορίου και την απλούστευση της εκκαθάρισης και της αδειοδότησης των δικαιωμάτων. Πολλές εταιρείες δεν διαθέτουν τις υποδομές για να διαχειρίζονται τη χορήγηση επιγραμμικών αδειών σε διακρατική βάση, η οποία είναι απαιτητική και δαπανηρή (διαχείριση ρεπερτορίου σε πολλές δικαιοδοσίες, επικοινωνία με μεγάλους και πολυεδαφικούς παρόχους υπηρεσιών και επεξεργασία των δεδομένων χρήσης που παράγονται στις διάφορες δικαιοδοσίες). Η είσοδος στην αγορά χωρίς την απαιτούμενη δυναμική και τους απαιτούμενους τεχνικούς πόρους οδηγεί σε περαιτέρω προβλήματα (ανακριβή ή «διπλή» τιμολόγηση, σημαντικές καθυστερήσεις στην τιμολόγηση των χρηστών και στις πληρωμές των δικαιούχων). Επιπροσθέτως, η χορήγηση διακρατικών αδειών χαρακτηρίζεται από νομική ανασφάλεια όσον αφορά την εφαρμογή του κεκτημένου και τη δυνατότητα των εταιρειών συλλογικής διαχείρισης να παρέχουν άδειες που καλύπτουν αρκετές χώρες της ΕΕ ή/και αδειούχους που είναι εγκατεστημένοι σε άλλα κράτη μέλη.

Κατά συνέπεια, ορισμένοι πάροχοι ενδέχεται να επιλέξουν την έναρξη παροχής των υπηρεσιών τους σε ένα ή ορισμένα κράτη μέλη, στερούμενοι, ως εκ τούτου της μεγαλύτερης πελατειακής βάσης που μπορεί να προσφέρει η ψηφιακή ενιαία αγορά. Εναλλακτικά, ορισμένοι πάροχοι ενδέχεται να επιλέξουν την έναρξη παροχής υπηρεσιών μόνο βάσει ενός μεγάλου ρεπερτορίου, το οποίο μπορεί να εξασφαλιστεί με μικρότερο αριθμό αδειών. Τούτο θα επενεργούσε βλαπτικά στο ρεπερτόριο που απευθύνεται σε περιορισμένο αγοραστικό κοινό και στο τοπικό ρεπερτόριο καθώς και στην πολιτιστική ποικιλομορφία. Για τους καταναλωτές, τούτο σημαίνει ότι η πρόσβαση σε ένα ευρύ φάσμα και σε πολλά είδη προσφερόμενων μουσικών υπηρεσιών δεν είναι ομοιόμορφα κατανομημένα ανά την ΕΕ. Για τους δικαιούχους, σημαίνει απώλεια των αυξανόμενων εσόδων που θα μπορούσαν να παραχθούν από τους καταναλωτές οι οποίοι θα είχαν πρόσβαση στα έργα τους μέσω νέων υπηρεσιών και εντός της ενιαίας αγοράς.

3. ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟΤΗΤΑ

Το σκεπτικό για την ανάληψη ευρωπαϊκής δράσης απορρέει από τον διεθνικό χαρακτήρα του προβλήματος. Για το σύνολο των εταιρειών συλλογικής διαχείρισης, ένα σημαντικό μερίδιο των εισπράξεων προέρχεται από μη εγχώριο ρεπερτόριο, δεδομένου ότι εκπροσωπούν δικαιώματα αλλοδαπών δικαιούχων. Η προστασία των συμφερόντων των δικαιούχων της ΕΕ απαιτεί τη διαφάνεια και την αιτιολογία του συνόλου των ροών των αμοιβών για τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας, συμπεριλαμβανομένων των διασυνοριακών ροών. Η

¹ Οι δυσκολίες αυτές αφορούν ειδικά τον τομέα αυτό, εν μέρει επειδή η εξάρτηση άλλων τομέων και δικαιούχων από τη συλλογική διαχείριση για την αδειοδότηση επιγραμμικών δικαιωμάτων είναι πολύ μικρότερη και εν μέρει λόγω του τρόπου εξέλιξης της διαχείρισης των δικαιωμάτων επί μουσικών έργων στην Ευρώπη.

αποδοτική λειτουργία των εταιρειών είναι επίσης προς το συμφέρον των εμπορικών χρηστών ανά την ΕΕ. Τούτο μπορεί να επιτευχθεί μόνο εάν η είσπραξη και διανομή των αμοιβών για δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας ρυθμίζονται κατά τρόπο συνεκτικό από βασικούς κοινούς κανόνες, σε όλη την ΕΕ.

Η διευκόλυνση της χορήγησης διακρατικών αδειών για χρήση μουσικών έργων σε επιγραμμικές υπηρεσίες και η ομαδοποίηση του ρεπερτορίου έχουν εκ φύσεως διασυννοριακό χαρακτήρα και μπορούν σαφώς να επιλυθούν καλύτερα σε επίπεδο ΕΕ. Ένα ευρωπαϊκό πλαίσιο θα πρέπει να διασφαλίζει ότι οι χρήστες, οι δικαιούχοι και οι καταναλωτές θα μπορούν να επωφελούνται από τις ευκαιρίες που προσφέρει η ψηφιακή ενιαία αγορά.

4. ΣΤΟΧΟΙ

Στόχος της πρωτοβουλίας είναι να διασφαλιστεί η συνεισφορά της συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων στην ανάπτυξη της ενιαίας αγοράς, μέσω ενός συνεκτικού και αποδοτικού πλαισίου διακυβέρνησης και διαφάνειας για τη συλλογική διαχείριση των δικαιωμάτων και μέσω μιας βελτιωμένης παροχής διακρατικών αδειών σε μουσικά έργα. Τούτο θα συμβάλει στη βελτίωση της πρόσβασης των καταναλωτών σε μια ευρύτερη ποικιλία πολιτιστικών αγαθών και υπηρεσιών. Οι εμπορικοί χρήστες θα επωφεληθούν, αφενός, από εταιρείες συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν καλύτερα και με μεγαλύτερη διαφάνεια και, αφετέρου, στο επιγραμμικό περιβάλλον, από ένα πλαίσιο που διευκολύνει την πρόσβαση σε άδειες για την παροχή μουσικών υπηρεσιών σε ολόκληρη την ΕΕ. Οι δικαιούχοι θα μεγιστοποιήσουν τα κέρδη τους μέσω της προώθησης των έργων τους σε ευρεία κλίμακα. Η πολιτιστική ποικιλομορφία θα ενισχυθεί μέσω της διαθεσιμότητας ενός εκτενούς και ποικίλου ρεπερτορίου. Κατά συνέπεια, οι Ευρωπαίοι πολίτες θα έχουν πρόσβαση σε περισσότερο περιεχόμενο και περισσότερες υπηρεσίες, ακόμη και σε διασυννοριακό επίπεδο.

5. ΕΠΙΛΟΓΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΦΑΝΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΛΕΓΧΟ ΤΩΝ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ

5.1. Εναλλακτικές επιλογές

Αναλύθηκαν τέσσερις επιλογές, συμπεριλαμβανομένης της επιλογής περί της ισχύουσας κατάστασης. Η επιλογή A2 (βελτιωμένη επιβολή) δεν θα περιλάμβανε οποιαδήποτε νομοθετική παρέμβαση και θα βασιζόταν αποκλειστικά στην επιβολή των ισχυόντων εθνικών και ευρωπαϊκών κανόνων. Η επιλογή A3 (κωδικοποίηση των υφιστάμενων αρχών) θα περιλάμβανε κωδικοποίηση των υφιστάμενων κανόνων της ΕΕ καθώς και μη δεσμευτικές συστάσεις που θα εκδίδονται σε σχέση με τη συλλογική διαχείριση των δικαιωμάτων. Η επιλογή A4 (πλαίσιο διακυβέρνησης & διαφάνειας) θα συμπλήρωνε την επιλογή A3 με τη θέσπιση κανόνων βασισμένων σε αρχές οι οποίοι θα «κάλυπταν τα κενά» και θα ήταν ειδικώς προσαρμοσμένοι στη φύση της συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων (διαφάνεια οικονομικών λειτουργιών και συμμετοχή δικαιούχων στη διαδικασία λήψης αποφάσεων). Η υποεπιλογή A4a θα συνδύαζε την κανονιστική παρέμβαση με την αυτορρύθμιση του κλάδου. Η υποεπιλογή A4b θα περιλάμβανε εκτενέστερη νομοθεσία η οποία θα δημιουργούσε ένα λεπτομερές νομικό πλαίσιο για όλες τις εταιρείες συλλογικής διαχείρισης στην Ευρώπη.

5.2. Επιπτώσεις

Η βελτιωμένη επιβολή θα βελτιώνε μεν τη ρυθμιστική εποπτεία των εταιρειών συλλογικής διαχείρισης, οι ανεπάρκειες όμως στη διακυβέρνηση θα αντιμετωπίζονταν μόνο σε

περιορισμένο βαθμό και κατά συνέπεια ο έλεγχος των δικαιούχων επί των εταιρειών συλλογικής διαχείρισης δεν θα βελτιωνόταν σημαντικά. Η επιλογή A3 θα ήταν πιο αποτελεσματική, εφόσον θα θέσπιζε μεν ένα πλαίσιο ελάχιστης δυνατής διακυβέρνησης και διαφάνειας, δεν θα βελτίωνε όμως την ποιότητα των βασικών πτυχών, όπως της οικονομικής διαχείρισης. Η επιλογή A4 θα παρείχε στους δικαιούχους πρόσβαση σε συναφείς, λεπτομερείς και ακριβείς πληροφορίες οι οποίες θα λειτουργούσαν ως σημεία αναφοράς για τις επιδόσεις των εταιρειών, συμπεριλαμβανομένων οικονομικών πληροφοριών, και θα διασφάλιζε την αποτελεσματική συμμετοχή των δικαιούχων στη διαδικασία λήψης αποφάσεων. Οι υποεπιλογές A4α και A4β θα μπορούσαν να επιφέρουν παρόμοια αποτελέσματα αλλά, βάσει της πείρας του παρελθόντος, αμφισβητείται η αποτελεσματικότητα της υποεπιλογής A4α, ενώ η υποεπιλογή A4β δεν θα άφηνε στα κράτη μέλη κανένα περιθώριο ευελιξίας όσον αφορά τη ρύθμιση των εταιρειών συλλογικής διαχείρισης.

5.3. Κόστος

Η επιλογή A2 δεν θα δημιουργούσε κόστος συμμόρφωσης για τις εταιρείες συλλογικής διαχείρισης, καθώς δεν θα επέφερε καμία νομοθετική παρέμβαση. Το βάρος θα έφεραν η Επιτροπή και οι εθνικές αρχές που θα ήταν αρμόδιες για την επιβολή. Η επιλογή A3 θα απαιτούσε τη θέσπιση μηχανισμών επίλυσης διαφορών για δικαιούχους και χρήστες (οι πραγματικές δαπάνες θα ποίκιλαν ανάλογα με τη φύση των επιλεγέντων μηχανισμών). Το κόστος της προτιμώμενης επιλογής A4 θα ήταν σχετικά υψηλό, δεδομένου ότι η επιλογή αυτή συνδυάζει την επιλογή A3 και πρόσθετα στοιχεία. Το μεγαλύτερο μέρος του πρόσθετου κόστους της επιλογής A4 αφορά την εφαρμογή των νέων κανόνων για τη διαχείριση των πόρων (δεν υπάρχουν διαθέσιμα στοιχεία για την εκτίμηση του κόστους αυτού), την υποβολή οικονομικών εκθέσεων και τον λογιστικό έλεγχο (το ετήσιο κόστος εκτιμάται σε περίπου 4,1 εκατομμύρια ευρώ κατά μέσο όρο για όλες τις εταιρείες συλλογικής διαχείρισης της ΕΕ). Ωστόσο, το κόστος της επιλογής A4 πρέπει να εκτιμηθεί σε συνδυασμό με τα οφέλη της που πρόκειται να επιτευχθούν στο πλαίσιο της επιλογής αυτής. Το κόστος της υποεπιλογής A4α εξαρτάται από το πλήθος των κανόνων που θα συμφωνηθούν στο πλαίσιο του διαλόγου των ενδιαφερόμενων. Η υποεπιλογή A4β θα επέφερε το υψηλότερο κόστος συμμόρφωσης.

6. ΕΠΙΛΟΓΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΧΟΡΗΓΗΣΗ ΑΔΕΙΩΝ ΠΟΛΛΑΠΛΗΣ ΕΛΑΦΙΚΗΣ ΙΣΧΥΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΓΡΑΜΜΙΚΗ ΧΡΗΣΗ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΕΡΓΩΝ

6.1. Εναλλακτικές επιλογές

Αναλύθηκαν πέντε επιλογές, συμπεριλαμβανομένης της επιλογής της ισχύουσας κατάστασης. Η επιλογή B2 (ευρωπαϊκό διαβατήριο αδειοδότησης) θα προήγαγε την ομαδοποίηση του ρεπερτορίου για επιγραμμικές χρήσεις μουσικών έργων σε επίπεδο ΕΕ καθώς και την αδειοδότηση δικαιωμάτων μέσω αποτελεσματικών και καλύτερα ανταποκρινόμενων υποδομών χορήγησης διακρατικών αδειών. Προς τούτο, θα επιβαλλόταν στις εταιρείες συλλογικής διαχείρισης που επιθυμούν να χορηγούν διακρατικές άδειες για επιγραμμικά δικαιώματα επί μουσικών έργων να συμμορφώνονται με ένα προκαθορισμένο σύνολο όρων οι οποίοι θα απέβλεπαν στη διασφάλιση επαρκών δυνατοτήτων χειρισμού δεδομένων και τιμολόγησης, στη συμμόρφωση με ορισμένα πρότυπα διαφάνειας έναντι των δικαιούχων και των χρηστών και στην εφαρμογή ενός μηχανισμού επίλυσης διαφορών. Το δικαίωμα προσάρτησης του ρεπερτορίου σε έναν φορέα που διαθέτει «διαβατήριο αδειοδότησης» θα διασφάλιζε την αδειοδότηση των δικαιωμάτων όλων των δικαιούχων σε διακρατική βάση.

Η επιλογή B3 (παράλληλη απευθείας αδειοδότηση) θα έδινε στους δικαιούχους τη δυνατότητα να συνάπτουν απευθείας συμφωνίες αδειοδότησης με τους χρήστες, παράλληλα με την ιδιότητά τους ως μελών εταιρείας συλλογικής διαχείρισης. Για την επίτευξη της επιλογής αυτής, οι εξουσιοδοτήσεις των εταιρειών θα έπρεπε να μην διαθέτουν αποκλειστική ισχύ: ένας δικαιούχος δεν θα ήταν πλέον υποχρεωμένος να ανακαλεί τα δικαιώματά του από μια εταιρεία προκειμένου να χορηγεί ο ίδιος άδειες.

Η επιλογή B4 (εκτεταμένη χορήγηση συλλογικών αδειών και αρχή της χώρας προέλευσης) θα καθιέρωνε το τεκμήριο ότι κάθε εταιρεία συλλογικής διαχείρισης ενός δημιουργού διαθέτει την αρμοδιότητα να χορηγεί άδειες γενικής χρήσης για επιγραμμικές χρήσεις οι οποίες καλύπτουν το συνολικό ρεπερτόριο, με την επιφύλαξη της δυνατότητας των δικαιούχων (και άλλων εταιρειών) να εξαιρεθούν από τέτοιες άδειες. Αυτό θα συνδυαζόταν με τη θέσπιση της αρχής της χώρας προέλευσης, έτσι ώστε η απόκτηση της άδειας ή των αδειών να συντελούσαν σύμφωνα με τη νομοθεσία ενός μόνο κράτους μέλους.

Η επιλογή B5 (κεντρική δικτυακή πύλη) θα επέτρεπε στις εταιρείες συλλογικής διαχείρισης να συγκεντρώνουν το ρεπερτόριό τους σε μια κεντρική διαδικτυακή πύλη για χορήγηση διακρατικών αδειών. Η επιλογή αυτή θα επέτρεπε τη δημιουργία ενός πανευρωπαϊκού οργανισμού με de facto μονοπωλιακή ισχύ και θα δημιουργούσε εκ πρώτης όψεως πρόβλημα ανταγωνισμού. Ως εκ τούτου, οι επιπτώσεις της επιλογής αυτής δεν αναλύθηκαν.

6.2. Επιπτώσεις

Η επιλογή B2 θα οδηγούσε στην ομαδοποίηση των ρεπερτορίων σε φορείς αδειοδότησης και θα επέτρεπε σε όλες τις εταιρείες να χορηγούν διακρατικές άδειες στο ρεπερτόριό τους μέσω των εν λόγω φορέων. Η επιλογή B3 θα επέτρεπε στους δικαιούχους να χορηγούν ευέλικτες και καλύτερα ανταποκρινόμενες παράλληλες απευθείας άδειες σε επιγραμμικές υπηρεσίες, και να επωφελούνται από τις βελτιωμένες υπηρεσίες διαχείρισης. Ωστόσο, θα εγκυμονούσε επίσης τον κίνδυνο να δημιουργηθεί ένα σύστημα αδειοδότησης δύο βαθμίδων, όπου στην κατώτερη βαθμίδα θα βρίσκονταν τοπικά ρεπερτόρια ή ρεπερτόρια που απευθύνονται σε περιορισμένο αγοραστικό κοινό, επιφέροντας κατ' αυτόν τον τρόπο αρνητικές επιπτώσεις στην πολιτιστική ποικιλομορφία. Η επιλογή B4 θα έθετε εκ πρώτης όψεως όλες τις τοπικές εταιρείες σε θέση να διαχειρίζονται δικαιώματα επί του συνολικού ρεπερτορίου σε πολυεδαφική βάση, χωρίς όμως να διασφαλίζεται ότι οι εν λόγω εταιρείες θα ήταν σε θέση να παράσχουν επαρκείς άδειες στους χρήστες ούτε ότι θα ήταν ορθή η διαχείριση των δικαιωμάτων των δικαιούχων. Είναι επίσης πιθανό να οδηγούσε στον αποκλεισμό των τοπικών εταιρειών από τις εταιρείες και τους δικαιούχους που χορηγούν ήδη διακρατικές άδειες (δημιουργώντας περαιτέρω διαχωρισμό).

6.3. Κόστος

Μολονότι η επιλογή B2 θα συνεπαγόταν κόστος για τους «φορείς που διαθέτουν διαβατήριο αδειοδότησης», οι φορείς αυτοί θα βελτιώναν την αποτελεσματικότητα των παρεχόμενων υπηρεσιών διαχείρισης δικαιωμάτων. Το κόστος αυτό θα επωμίζονταν μόνο οι φορείς που θα ήταν καλύτερα σε θέση να αναλάβουν τα έξοδα αυτά, ενώ οι άλλες εταιρείες θα μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν τις υπηρεσίες των εν λόγω φορέων. Η επιλογή B3 θα ήταν η λιγότερο δαπανηρή επιλογή, εφόσον μοναδική της απαίτηση είναι η μη αποκλειστικότητα των εξουσιοδοτήσεων των εταιρειών συλλογικής διαχείρισης. Η επιλογή B4 θα απαιτούσε από τα κράτη μέλη να αυξήσουν την εποπτεία των εταιρειών που χορηγούν άδειες εκτεταμένης ισχύος και θα συνεπαγόταν κόστος για τις εταιρείες (για την κοινοποίηση στα κράτη μέλη και τη μεταβολή των καταστατικών τους προκειμένου να εξασφαλίζουν τα δικαιώματα των «μη

εκπροσωπούμενων» δικαιούχων) καθώς και για τους δικαιούχους και τις εταιρείες οι οποίοι θα έπρεπε να αποχωρήσουν προκειμένου να ασκήσουν τις δικές τους δραστηριότητες χορήγησης διακρατικών αδειών.

7. ΕΠΙΛΟΓΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Ένα πλαίσιο διακυβέρνησης και διαφάνειας (επιλογή A4) σε συνδυασμό με το ευρωπαϊκό διαβατήριο αδειοδότησης (επιλογή B2) είναι ο καταλληλότερος τρόπος για την επίτευξη των στόχων.

8. ΕΠΙΛΟΓΗ ΜΕΣΟΥ

Η οδηγία εξασφαλίζει με τον καλύτερο τρόπο συνεκτικά και αποτελεσματικά πρότυπα διακυβέρνησης και διαφάνειας σε ολόκληρη την ΕΕ, επιτρέποντας παράλληλα σε κάθε κράτος μέλος να προσαρμόσει το ισχύον νομικό καθεστώς του. Επίσης, η οδηγία επιτρέπει διαφορετικούς βαθμούς εναρμόνισης ανάλογα με τις συγκεκριμένες πτυχές που τίγονται, γεγονός που είναι ιδιαίτερα σημαντικό, δεδομένων των διαφορετικών, αν και συναφών, τομέων που πρόκειται να ρυθμίζονται.

9. ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ ΚΑΙ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ

Αμέσως μετά την έγκριση της πρότασης, η Επιτροπή θα διοργανώσει εργαστήρια μεταφοράς της οδηγίας στο εθνικό δίκαιο με τη συμμετοχή εκπροσώπων των κρατών μελών προκειμένου να τους βοηθήσει στην διαδικασία μεταφοράς και να διευκολύνει την αμοιβαία ανταλλαγή πληροφοριών.

Τόσο μεσοπρόθεσμα όσο και μακροπρόθεσμα, η Επιτροπή θα επικεντρωθεί στην παρακολούθηση, βάσει ενός συνόλου σαφώς καθορισμένων δεικτών, των άμεσων αποτελεσμάτων, όπως των βελτιώσεων στη διαφάνεια και τη διακυβέρνηση των εταιρειών συλλογικής διαχείρισης και της ευκολίας απόκτησης διακρατικών αδειών.

Μια πρώτη ολοκληρωμένη αξιολόγηση θα μπορούσε να λάβει χώρα σε 5 έτη από την ημερομηνία μεταφοράς της οδηγίας στο εθνικό δίκαιο.